

Quién lo impide

Direcció i guió: Jonás Trueba **País:** Espanya **Durada:** 220 min **Any:** 2021 **Gènere:** Documental adolescent **Interpretació:** Candela Recio, Pablo Hoyos, Silvio Aguilar, Pablo Gavira, Claudia Navarro, Marta Casado, Rony-Michelle Pinzaru, Javier Sánchez **Música:** Rafael Berrio, Alberto González, Andrei Mazga, Pablo Gavira **Fotografia:** Jonás Trueba **Distribuidora:** L'Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 22/10/2021

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

Una crida a transformar la percepció que tenim sobre l'adolescència i la joventut; la d'aquells que van néixer a principis del segle XXI i acaben de fer-se majors d'edat; els que ara semblen culpables de tot alhora que veuen minvades les seves esperances. (decine21.com)

CRÍTICA

23/09/2021 - La nova pel·lícula de Jonás Trueba és un triple salt mortal amb tirabuixó executat amb mestria que el confirma, per si fes falta, com un cineasta excel·lent i únic

No podem sorprendre'ns perquè **Jonás Trueba** sigui un tipus obsessionat amb el cinema. Criat entre focus i càmeres, el cineasta madrileny porta més d'una dècada demostrant que la seva relació amb l'art de capturar imatges i sons va més enllà de la dedicació professional, és una necessitat vital que condiciona la seva forma d'ésser al món. **Quién lo impide** és el seu últim projecte fins ara i aquests dies es presenta al 69è Festival de Sant Sebastià, on opta a fer-se amb la Concha d'Or.

Aquesta idea del cinema com a eina de connexió amb la realitat sempre ha estat present en la filmografia de Trueba, amb pel·lícules plenes de referències als seus mestres i decisions estilístiques que busquen difuminar la barrera entre allò real i allò fictici, entre el cinema i la vida. I això es veu més que mai a la pel·lícula que ens ocupa, un projecte descomunal de més tres hores que gira al voltant d'un grup d'adolescents que, entregats en cos i ànima, creen al costat del director un fresc vibrant sobre un dels moments més crucials a la vida de qualsevol ésser humà.

No negarem que un entra amb por a la sala davant de com n'és de mastodòntic el metratge. L'ensurt passa aviat. Durant un breu pròleg en el qual Trueba parla virtualment amb els seus joves col·laboradors, és ell mateix qui ironitza sobre la durada de la pel·lícula i convida els seus companys d'aventura a confiar en l'audiència i la seva capacitat per gaudir l'experiència. Si la idea era relaxar-nos i posar-nos en la disposició correcta, missió complerta, Jonás.

A partir d'aquí tot flueix. Dividida en tres actes separats per dos reconfortants descansos de cinc minuts, la pel·lícula intercala fragments purament documentals amb relats ficticis. En els primers, Trueba conversa amb noies i nois de tu a tu, amb respecte i empatia, aconseguint moments de gran veritat en els quals la maduresa i la intel·ligència dels xavals traspassen la pantalla per emocionar profundament qui observa. En les històries de ficció, s'experimenta amb les formes de narrar, s'utilitzen recursos diversos com la veu *en off* coral, que donen un extra de frescor a unes històries ja de per si plenes d'energia i desvergonyiment.

Tot i ser un treball clarament col·laboratiu, en el qual la veu dels xavals té tanta importància com la visió de l'experimentat director, els senyals d'identitat de Trueba hi són molt presents: el seu exacerbant romanticisme, les llargues passejades pels carrers i parcs de Madrid, les revetlles d'estiu... Al final, reconeixent en els seus companys de viatge artistes tan capaços com ell mateix d'explicar bones històries, el director aconsegueix crear un conjunt en el qual la seva identitat com artista i la visió del món dels xavals es conjuguen per donar com a resultat una pel·lícula gran, molt gran. I no ens referim només a la durada.

L'última proposta de Trueba és audaç, tan valenta que frega el *kamikaze*. I el resultat no és altra cosa que un treball brillant, que dona un nou sentit a l'experiència de veure cinema en una sala envoltat d'estranyos, per compartir amb aquest grup de desconeguts les emocions intenses que provoca veure un grup humà encantador despullar el seu jo més íntim en una pantalla gran.

Cristóbal Soage – cineuropa.org